

CEA MAI LUMINOASĂ CALE

****

THE BRIGHTEST WAY

ANA SOFRONI

„Eu sînt Lumina lumii; cel care-Mi urmează Mie
nu va umbla în întuneric, și va avea Lumina vieții”.
(Ioan 8, 12-20)

Abstract: *We need to know that every man is accompanied on the way of life with God and the Blessed Virgin and bear in mind that the more beautiful than all are all facts that come to weaken the evil ones, the latter responds with a double, threefold goodness, tenfold and so forth, until you do definitely give back with his wickedness. Goodness always makes us superior to the wicked.*

Key words: *life, God, Blessed Virgin, goodness, wickedness.*

Pornind la un drum lung, oricine își dorește să-i fie calea cît mai luminoasă, fără primejdii și accidente. Dar care oare din drumurile omului poate fi mai lung, dacă nu drumul vieții lui? Totodată acesta e și cel mai important drum dintre toate cîte are a le face omul, fiindcă numai el te poate duce la limanul mîntuirii sufletești. Se mai distinge drumul vieții și prin greutățile ce are a le purta omul cu sine: ele pot deveni, dacă călătorul se va dovedi a fi un bun creștin, cu mult mai ușoare în comparație cu greutățile altor drumuri. Pentru că sînt ușurate de Bunul Dumnezeu și Maica Domnului, care mereu îi însoțesc pe oamenii creștini, îi apără și-i păzesc de cele rele, le îndreaptă calea și le luminează cărările. Iar la lumină și drumul se vede mai bine, apoi și viciile îți fug din cale.

Însă cum să ne învrednicim noi de un drum cu Lumină? Mai întîi de toate, trebuie să credem în Lumină. Să credem că ea ne vine din milă dumnezeiască, că împrăstie toată ceața cea sumbră și rece, că darnic ne încălzește întreaga ființă. Să credem că purtătorul Luminii în viața noastră e însuși Mîntuitorul Iisus Hristos. De la Dînsul avem și poruncă evanghelică în ceea ce privește lumina vieții. Iată-o: „*Pînă cînd aveți Lumină, credeți în Lumină, ca să fiți fiii Luminii*”¹. Așadar, dacă vom crede neclintit în puterea Luminii, noi am avea de cîștigat nemaipomenit de mult! Am deveni fii ai Luminii, ceea ce ar însemna că în drumul nostru vom fi înconjurați de lumină părintească, iar ea cu siguranță ne va scăpa de întunericul rătăcirilor. Mai mult ca atît, noi înșine am putea deveni sursă de lumină pentru alții. În învățătura evanghelică ce ne-a lăsat-o, Mîntuitorul în repetate rînduri revine la acest gînd, făcîndu-ne să înțelegem bine esența adevărului despre lumina vieții. De exemplu, citim în continuare în aceeași Evanghelie de la Ioan: „*Eu, Lumină am venit în lume,*

¹ Ioan 12, 19-36.

pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric². Și iarăși: „Eu sînt calea, adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl Meu, decît numai prin Mine”³. Cît de limpede e redat aici unul din cele mai mari Adevăruri ale existenței noastre: Mîntuitorul e și Lumină, e și calea, și adevărul, și viața pentru toți acei credincioși! El ne arată calea și totodată ne-o luminează, ne învață cum s-o urmăm și încă ne descoperă și sensul atotcuprinzător al acestor fapte mîntuitoare, și anume că ele duc la viață. Astfel, Domnul toate ni le pune la îndemînă, nouă rămînîndu-ne doar să fim ascultători și iubitori de părinți, să tindem cu dorință nestăvilă spre desăvîrșire duhovnicească. Acestea posedînd, să ne ținem strîns și de sfintele adevăruri ce ne-au fost descoperite prin luminoasele fapte ale Mîntuitorului nostru, fapte, care nu aveau și nici pînă azi nu au asemănare, căci întotdeauna erau săvîrșite cu dreptate, cu dragoste, cu blîndețe și milă față de oameni, numai și numai spre binele lor. Acestea au fost fapte dumnezeiești, proorocite încă în Vechiul Testament, unde citim: „[...] nici fapte nu sînt ca faptele Tale”⁴. Ele au fost faptele înaltelor virtuți, săvîrșite întru învățătura celor credincioși. De aceea lumea din toate timpurile e chemată să le urmeze, pentru a se învrednici de mîntuire și de viața cea veșnică. O aflăm iarăși din cuvintele Mîntuitorului, redate de evanghelistul Matei în următoarea parabolă: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni. Luați jugul Meu asupra voastră și vă învățați de la Mine, că Eu sînt blînd și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre; căci jugul Meu este bun și povara mea este ușoară”⁵. După cum vedem, Iisus Hristos le promite odihnă sufletească celor ce Îl vor urma, le insuflă încredere că săvîrșirea faptelor bune nicidecum nu împovărează pe nimeni, ci, dimpotrivă, îți aduce numai și numai ușurință și te pune în rînd cu acei drepti, de la care păcatele apăsătoare și grele, neputînd suferi prezența Luminii dumnezeiești, fug. Păcatele și nu altceva sînt acelea, care ne îngreunează drumul și cînd Lumina le împrăștie, dispar și poverile din calea noastră. Iată de ce calea Luminii e și calea mîntuirii vrednicilor credincioși.

De ar urma întru totul învățămîntelor lăsate de Iisus Hristos, lumea neapărat și-ar afla locul în Împărăția Cerească. Ne sprijinim aici și pe o altă parabolă evanghelică, care ne spune: „[...] dacă păzește cineva cuvîntul Meu, nu va vedea moartea în veci”⁶. Înseamnă că poruncile călăuzitoare ale Mîntuitorului ne luminează calea pînă în lumea cealaltă, care e netrecătoare și este Împărăția Cerurilor. De asemenea desprindem din această parabolă, că dorința Domnului este de a ne grămădi Acasă, la Tatăl cel Ceresc, în curțile Lui cele luminate. S-ar afla oare vreun creștin, care să nu-și dorească așa ceva? Mai mult ca precis, că această întrebare e retorică și deci răspunsul e cunoscut de la sine. Un răspuns special,

² Ioan 12, 36-47.

³ Ioan 14, 1-11.

⁴ Ps. 85, 7.

⁵ Matei 11, 27-30.

⁶ Ioan 8, 42-51.

însă, se cere la o altă întrebare, și anume: cum să îmbinăm dorințele noastre cele bune cu faptele cele frumoase, întru totul creștinești? Putem afla acest răspuns din porunca ce ne-a lăsat-o Iisus Hristos în următoarea parabolă: „*Eu însă vă spun vouă, ca să nu stați împotriva celui rău; iar celui ce te va lovi peste obrazul cel drept, întoarce-i și pe celălalt; celui care voiește să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Iar dacă te va sili cineva să mergi o mie de pași, mergi cu dînsul două mii*”⁷. Deci, mai frumoase decît toate sînt faptele care vin să slăbească pornirile celui rău, prin care i se răspunde acestuia cu bunătate dublă, întreită, înzecită și tot așa mai departe, pînă ce îl faci să dea definitiv înapoi cu răutatea sa. Bunătatea întotdeauna ne face superiori față de cei răi. Cu dînsa în inimă, oricînd îi vom pune la pămînt pe aceștia, fie ei chiar și peste măsură de înfuriați și abătuți din drumul drept din cauza mîniei și a invidiei, din trufie sau din lăcomie și zgîrcenie, sau din lenevie.

Din Sfînta Evanghelie aflăm mai multe exemple de bunătate sufletească, spre care ne îndreaptă atenția Domnul Iisus Hristos, ca noi să le urmăm în viața de toate zilele. Din acest punct de vedere, citim în una din parabolele de la Matei: „[...] celui care cere de la tine, dă-i; și pe cel care voiește să se împrumute de la tine, nu-l îndeapărta. [...] Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvîntați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă supără și vă prigonesc...”⁸. Așa făcea Iisus Hristos cînd era pe pămînt, tot așa se cuvine să facem și noi în viața noastră pămîntească. Prin asemenea fapte vom da dovadă că ne iubim aproapele și că în fiecare moment de rătăcire sufletească ce i se întîmplă, cînd el și inima și-o are împietrită, noi sîntem gata să-i dăm o mîna de ajutor. Asemenea fapte vor încălzi și vor însenina nu doar sufletul celui pentru care se face binele, ci și sufletul binefăcătorului însuși; toți ar avea de cîștigat în urma lor, toate sufletele ar străluci în lumină. Și vor pași cu mai multă îndrăzneală pe calea luminoasă a mîntuirii, osteneala fiindu-le lor ca o mîngîiere.

Cel pornit la drum sub Lumina lui Hristos trebuie să fie vrednic de mila Domnului. Parabola „*Și cine nu-și va lua Crucea și nu va veni după Mine, nu este vrednic de Mine*”⁹ ne arată, cum anume ne-am învrednici noi de prezența Mîntuitorului în drumul ce-l parcurgem. În primul rînd, de la noi se cere să fim smeriți, se cere să ne împăcăm cu ceea ce ne este rînduit de la Domnul și să nu rîvnim neogoit numai după lucruri ușoare, aparent plăcute, căci ele ne fac orbi la frumusețile credinței. Greutățile și încercările ne călesc sufletește și ne întăresc în frică și dragoste de Dumnezeu. Oricît de apăsătoare ni s-ar părea ele, noi să nu disperăm, ci să ne continuăm lucrarea facerii de bine, să urmăm cu dragoste calea cea luminoasă a lui Hristos. Cu fermitate să dăm dovadă că, precum un copac bine înrădăcinat rezistă la mari furtuni și vijelii, tot așa și credința noastră, cea pornită din adîncul sufletului, nu va putea fi distrusă, și nici măcar slăbită, de atacurile viclene ale diavolului. Avem, din acest punct de vedere, o maximă duhovnicească plină de înțelepciune, care ne prezintă adevărul ca pe ceva de netăgăduit. Să luăm aminte la ea, la

⁷ Matei 5, 33-41.

⁸ Matei 5, 42-48.

⁹ Matei 10, 32-35; 37-38; 19, 27-30.

cuvintele-i simple, dar totodată și foarte luminoase și calde, precum întotdeauna sînt cuvintele Marilor Sfinți: „*Pomul bine înrădăcinat în pămînt se dezvoltă și aduce roade. Sufletul puternic înrădăcinat în Dumnezeu prin credință și dragoste – ca prin niște rădăcini duhovnicești – la fel se dezvoltă duhovnicește și aduce roadele virtuților plăcute lui Dumnezeu, mulțumită cărora el trăiește acum și va trăi în lumea viitoare*”¹⁰. Așadar, credință pornită din suflet și suflet înrădăcinat în Dumnezeu... Nimic mai binevenit nu poate fi pentru un creștin, decît această ambianță duhovnicească! Cine și-o cultivă cu sîrguință, acela nu lasă să-i intre în suflet ceva urît și rău. Anume prin asemenea fapte firești omul creștin se învrednicește de cea mai mare milă din partea Domnului. Pentru a le săvîrși, omul are nevoie, mai întîi de toate, de ajutorul lui Dumnezeu, are nevoie de putere duhovnicească care vine, ca un miracol, numai de la Dînsul, din învățătura Sa minunată. Încă primii creștini, care au avut fericirea să asculte propovăduirile lui Hristos, au observat și au înțeles puterea deosebită a învățaturii Lui, fapt despre care Sfînta Evanghelie ne mărturisește nu o singură dată, cînd ne face cunoscut cum se îngrămădeau mulțimile ca să asculte ceea ce le vorbea Iisus. Iar ce anume îi atrăgea pe oameni la Fiul lui Dumnezeu, a accentuat în Evanghelia sa Marcu, la care citim: „[...] îi învăța pe ei ca unul ce avea putere, iar nu cum învățau cărturarii”¹¹. Și noi, creștinii din ziua de azi, adîncindu-ne în lectura Sfintelor Scripturi, revenind adesea la Scrierile Părinților duhovnicești, care toate sînt create cu mult har divin și au rădăcinile bine implantate în învățătura creștin-ortodoxă, ajungem a fi în stare să simțim neasemuita putere, cu adevărat de viață dătătoare, a poruncilor și cuvintelor lui Hristos.

Acei vrednici de a păși pe calea cea luminoasă întotdeauna se vor ruga la Dumnezeu să le ajute s-o găsească și s-o urmeze cu sfințenie. Avem aici învățătură de la psalmistul David, de care s-au condus, după cum se vede, toate generațiile de creștini ce s-au perindat în timp. Că simplu de tot spunea proorocul: „*Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu*”¹². Deci, pe calea Luminii se merge cu sufletul îndreptat spre Dumnezeu, rugîndu-te întruna: „*Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău*”¹³. Fă-ne vrednici, Doamne, de cale luminoasă!

¹⁰ Sfîntul Ioan din Kronstadt. *Viața mea întru Hristos* / Traducere de diac. Dumitru Dura. – Sibiu: Ed. Oastea Domnului, 1995, p. 67.

¹¹ Marcu 1, 16-22.

¹² Ps. 142, 8.

¹³ Ps. 85, 10.